

Arrest

nr. 79 736 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A.-M. VERHAEGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 januari 2009 België is binnengekomen, diende op 5 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 april 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 januari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 11 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.5. Op 27 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.03.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

[K., H.] [RR ...]

[...]

Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 3° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter, §1, 4^e lid en artikel 9ter § 3, 3^e volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 01.03.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Derhalve is bovenstaande aanvraag onontvankelijk.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verwerende partij stelt dat het verzoek onontvankelijk is aangezien het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte aantoont.

Uit het attest blijkt voldoende welke problematiek verzoeker heeft.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond van die gegevens niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Beslissingen die een dergelijke impact hebben op verzoeker als de bestreden beslissing en het bevel in uitvoering ervan dienen zorgvuldig te worden voorbereid en dienen te stoelen op correcte feitenvinding.

In de vreemdelingenwet staat dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst dient weer te geven.

Het is voor elke arts geheel onduidelijk hoe die graad van ernst moet/kan worden weergegeven.

Er is geen enkele arts die de ernst met zoveel bewoordingen in een medisch attest weergeeft. Het is namelijk onmogelijk om zomaar te gaan stellen dat iets ernstig of niet ernstig is. Er bestaan daarenboven geen vastliggende graden waaronder men bepaalde aandoeningen kan plaatsen teneinde de ernst aan te tonen.

Het is dan ook aan verwerende partij om op correcte wijze na te gaan of men de ernst van de aandoeningen kan afleiden uit het medisch attest.

Het vermelden van de klachten op zich toont reeds voldoende de graad van ernst aan van een bepaalde problematiek.

Daarenboven werd meermaals verwezen naar de bijkomende attesten waarin de aandoeningen gedetailleerder werden uitgelegd.

De artsen zijn op heden verplicht het standaard medisch getuigschrift in te vullen zoals voorzien door verwerende partij.

Dit medisch getuigschrift is zeer beknopt en laat dus weinig ruimte om in detail te gaan, waardoor artsen steeds aangewezen zijn op bijkomende attesten waarin men de problematiek in detail uiteen kan zetten.

Het is duidelijk dat de verwerende partij bij de beslissing lichtzinnig is te werk gegaan, men heeft louter omdat men niet met zoveel woorden spreekt over ernst gesteld dat de graad van ernst niet werd aangegeven.

Nochtans kan men duidelijk uit het attest afleiden hoe ernstig het dossier is.

De verwerende partij is tevens lichtzinnig tot haar beslissing gekomen aangezien zij geen rekening heeft gehouden met de bijkomende attesten die de aandoeningen in detail bespreken.

Verwerende partij kon dan ook niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing komen.

De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden dus geschonden.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, en waarbij verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, laat de verwerende partij gelden dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt vereist dat in het standaard medisch getuigschrift de graad van de ernst van de ziekte moet worden vermeld.

Conform 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient het medisch getuigschrift immers te voldoen aan de volgende voorwaarden:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Ook in het standaard medisch getuigschrift wordt uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘B Diagnose’ moet worden vermeld:

“B/ DIAGNOSE gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend (1)” [...].

In casu heeft de gemachtigde evenwel moeten vaststellen dat in het standaard medisch getuigschrift dd. 01.03.2011 de graad van ernst niet wordt vermeld, hetgeen door verzoeker in zijn verzoekschrift tot annulatie ook niet betwist wordt.

Zodoende heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht op grond van art. 9ter, §3, eerste lid, 3° verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard: [...]

Conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient het medische getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is, wat in casu niet het geval is.

Indien de graad van ernst evenwel niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter § 3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De graad van ernst van de aandoening blijkt niet uit het voorgelegde standaard medische getuigschrift. Het loutere gegeven dat verzoeker meent dat ‘er geen enkele arts is die de ernst met zoveel bewoordingen in een medisch attest weergeeft’, ofschoon verzoeker uitdrukkelijk erkent dat in de Vreemdelingenwet staat dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst dient weer te geven”, kan hieraan geen afbreuk doen.

De verwerende partij verwijst naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienomtrent:

[...]

(R.v.V. nr. 62.224 van 27 mei 2011)

Verzoeker kan dan ook geenszins gevolgd worden waar hij het ontbreken van een beschrijving van de graad van ernst, poogt te ‘verbeteren’ door in zijn verzoekschrift voor te houden dat “het vermelden van klachten op zich reeds voldoende de graad van ernst van een bepaalde problematiek aantoont”, quod certe non (zoals ook blijkt uit voormeld arrest dd. 27.05.2011, waarin expliciet geoordeeld werd dat “het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest”).

Verzoekers beschouwingen missen dan ook feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat verweerder terecht opmerkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de stelling van verweerder dat het standaard medisch getuigschrift dat bij de verblijfsaanvraag werd aangebracht de graad van ernst van de vermelde gezondheidsproblematiek niet vermeldt en dat bijgevolg de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij laat evenwel na om met concrete gegevens aan te tonen dat voormelde vaststelling van verweerder onjuist is. De Raad stelt vast dat een verificatie van het door verzoeker aangebrachte standaard medisch getuigschrift leert dat in dit medisch attest de graad van ernst van de ingeroepen aandoening inderdaad niet wordt weergegeven.

De bewering van verzoeker dat het voor elke arts geheel onduidelijk is hoe de graad van ernst moet/kan worden weergegeven en dat geen enkele arts in een medisch getuigschrift de ernst van de aandoening met zoveel bewoordingen weergeeft omdat dit onmogelijk zou zijn en er geen vastliggende graden bestaan waaronder men bepaalde aandoeningen kan plaatsen teneinde de ernst ervan aan te tonen – wat in wezen niets anders is dan het bekritisieren van een wetsbepaling –, doet verder geen afbreuk aan de correctheid van de vaststelling in de bestreden beslissing dat het door verzoeker overgemaakte standaard medisch getuigschrift geen enkele duidelijke vermelding bevat omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Daarnaast merkt de Raad op dat de arts die verzoeker consulteerde in het standaard medisch getuigschrift geenszins heeft verwezen naar een aanvullend medisch getuigschrift, dat zou dienen beschouwd te worden als een onderdeel van het standaard medisch getuigschrift, waarin de ernst van de vastgestelde aandoening nader wordt toegelicht. Er wordt bij het standaard medisch getuigschrift wel een psychologisch verslag gevoegd, doch een verslag dat niet werd opgesteld door een arts kan niet als medisch getuigschrift beschouwd worden en is derhalve niet dienstig in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek dat verweerder diende door te voeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

3.3.3. Er dient voorts te worden gesteld dat het redelijkheidsbeginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft in voorliggende zaak correct vastgesteld dat verzoeker geen standaard medisch getuigschrift aanbracht waarin de graad van ernst van de door hem aangevoerde medische problematiek werd vermeld en er bijgevolg niet was voldaan aan een door de wetgever voorziene voorwaarde. Verweerder diende, gelet op artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, verzoekers aanvraag dan ook onontvankelijk te verklaren. De bepalingen van voormeld wetsartikel bieden verweerder immers niet de mogelijkheid om een andere beslissing te

nemen. Rekening houdende met het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan een schending van het redelijkheidsbeginsel niet nuttig worden aangevoerd.

3.3.4. Het door verzoeker tevens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK